

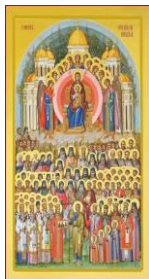
Anul al-XVIII-lea, Nr. 452

30 martie 2025

Duminică a IV-a din Post
- a Sfântului Cuvios Ioan Scărarul-

Parohia Vovidenia Galați

- buletin duhovnicesc bilunar –
ISSN 2734 - 892X ISSN - L 2734 - 892X

**2025: „Anul omagial al
Centenarului Patriarhiei
Române și Anul comemorativ
al duhovnicilor și
mărturisitorilor ortodocși
români din secolul al XX-lea“**

„Fraților, altădată erați întuneric, iar acum sunteți lumină întru Domnul; umblați ca fii ai luminii! Pentru că roada luminii e în orice bunătate, dreptate și adevăr, încercând ce este bineplăcut Domnului. Și nu fiți părtași la faptele cele fără roadă ale întunericului, ci mai degrabă osândiți-le pe față. Pentru că, cele ce se fac întru ascuns de ei, rușine este a le și grăi. Iar tot ce este pe față se descoperă prin lumină, căci tot ceea ce este descoperit lumină este. Pentru aceea, zice: «Deșteaptă-te cel ce dormi și te scoală din morți și te va lumina Hristos». Deci, luați seama cu grijă, cum umblați, nu ca niște neînțelepți, ci ca cei înțelepți, răscumpărând vremea, că zilele sunt rele. Drept aceea, nu fiți fără de minte, ci înțelegeți care este voia Domnului. Și nu vă îmbătați de vin, în care este pierzare, ci vă umpleți de Duhul. Vorbiți între voi în psalmi și în laude și în cântări duhovnicești, laudând și cântând Domnului, în inimile voastre“. (Efeseni V, 8-19)

POSTUL - CALE, NU SCOP!

„Pornind de la o spusă a Sfântului Paisie Aghioritul, care zice că unii pun accent doar pe post și nu pe dragoste, iar alții spun că postul nu contează, că mai important e să ai dragoste – și, în felul acesta, nu mai postesc deloc –, vedem cum se ajunge ușor într-o extremă sau alta. Dar Sfântul spune limpede că adevărul e undeva la mijloc: postul smerit, împreună cu dragostea, aduc harul. Aceasta e cheia: echilibrul între nevoința trupească și lucrarea dragostei.

Trebuie să avem o înțelegere sănătoasă asupra postului. Părinții Bisericii, dintotdeauna, au văzut postul nu ca pe un scop în sine, ci ca pe un mijloc, o cale prin care omul poate să rodească duhovnicește și chiar omeneste. Efectele unui post bine așezat nu sunt doar cele trupești – legate de kilogramele în plus, de sănătate –, cum se înșală mulți astăzi, căutând în post o formă de dietă. Trăim într-o lume în care totul gravitează în jurul sănătății trupului: peste tot auzim „sănătate să fie!“, dar nu ne mai întrebăm cum stăm cu sănătatea sufletului. Nu mai vorbim despre viața veșnică, despre vindecarea sufletului, despre rostul suferinței și al bolii în viața omului.

În această înșelare subtilă, ajungem să postim doar trupește, ca pentru o cură alimentară. Dar, în Biserica Ortodoxă, postul – și mă refer aici la postul ascetic – are o cu totul altă profunzime. El începe de la înfrânare și jertfă. Postul înseamnă, în primul rând, să renunți de bunăvoie la ceva ce îți place, să te abați de la plăcerea gustului, să alegi ceva mai simplu, mai smerit. Această jertfă slăbește trupul, dar nu pentru a-l face sănătos în chip trupesc, ci pentru a-l slăbi în puterea lui de a te trage spre patimi.

Trupul slăbit devine mai puțin impulsiv, mai puțin grăbit spre vorbă multă, spre gânduri destrăbălate, spre griji lumești. Trupul slăbit se pleacă mai ușor spre rugăciune. De ce? Pentru că în această stare de slăbiciune, uneori de foame, alteori de epuizare, omul intră într-un mic chin, într-o stare de neputință, și atunci inima lui începe să strige către Dumnezeu – „efectiv nu mai pot, Doamne!“. Postul devine, în felul acesta, o pătimire asumată, o formă de martiriu tainic, de bunăvoie, care ține locul – într-un fel – chinurilor suferite de mucenicii credinței noastre.

Postul este, așadar, o nevoință smerită, o mucenicie trupească, o cale de purificare a sufletului. Și, dacă îl privim așa, ne dăm seama că el trece dincolo de ceea ce mâncăm sau nu mâncăm. Postul adevărat aduce rugăciune mai multă, dor de Dumnezeu, citire din Psalmi, din Sfânta Scriptură, metanii, lacrimi la unii etc. De multe ori, tocmai când ești mai slăbit și simți că nu mai poți, atunci strigi cu mai multă sinceritate: „Doamne, miluiește-mă!“. Și atunci se lucrează harul.

De aceea, spune Sfântul Paisie că postul smerit, dus după puterile fiecăruia, însoțit de dragoste, aduce har. Nu e o performanță personală, ci un dar; nu e o luptă individuală, ci o lucrare a întregii Biserici. Toată Biserica postește. Și tocmai această nevoință comună ne leagă între noi și cu Hristos. Postul devine astfel o punte de dragoste: ceea ce economisim postind, dăruim altora. Nu e vorba doar de a da mâncare, ci de a împărtăși din lucrarea postului, de a îndemna și pe alții cu dragoste spre această cale, prin propriul exemplu, văzut iar nu spus.

Postul aduce har prin smerenie și dragoste. Aduce lumină pe chipul fiecăruia care se nevoiește cu inimă curată. Aduce bucurie în suflet și pace în inimă. Pentru că, știm bine, scopul vieții noastre este dobândirea Duhului Sfânt. Iar această dobândire nu e altceva decât o întâlnire cu Mirele Bisericii, cu Hristos Cel Răstignit și Înviat.

Postul ne pregătește pentru această întâlnire. Ne curățește ochiul sufletului, ne luminează chipul, ne face mai blânzi, mai senini, mai sensibili. De aceea spune și Sfântul Porfirie Kavsokalivitul că postim ca să devenim mai duhovnicești, mai blânzi, mai sensibili la lucrarea harului.

Dar dacă, prin post, devenim iritați, mândri, aspri, certăreți, atunci am pierdut rostul. Postul fără smerenie nu aduce rod. Postul fără dragoste nu aduce lumină. Postul fără rugăciune rămâne doar o nevoință trupească.

Sfântul Teofan Zăvorâtul spune că dacă postul nu e însoțit de atenție la sine, de trezvie, de luare aminte, atunci nu rămâne decât un exercițiu fizic care nu folosește sufletului. Și noi nu ne dorim un post care doar obosește trupul, ci un post care rodește în har, care curăță sufletul, care pregătește inima pentru Hristos.

Deci, să postim cu smerenie și cu dragoste. Să ne ferim de extreme și să ținem calea cea împărătească. Să ne rugăm mai mult, să iubim mai mult, să ne jertfim mai mult. Să nu facem din post un scop în sine, ci o cale. Să ne bucurăm, așa cum cântăm în noaptea Învierii, „unul pe altul să ne îmbrățișăm“. Numai astfel, îmbrățișați în dragoste, putem cânta din inimă: „Hristos a înviat din morți!“

(D.P. - 19.03.2025)

TAINA SFÂNTULUI MASLU ÎN SOBOR DE PREOȚI

“În după amiaza zilei de 20 martie 2025, Biserica Vovidenia din Galați a găzduit un moment deosebit de rugăciune, când un sobor de 15 preoți din Cercul Misionar nr. 4 al Protoieriei Galați a săvârșit Taina Sfântului Maslu, o slujbă a vindecării sufletești și trupești.

Predica a fost rostită de preotul Ionel-Ovidiu Panait de la Biserica „Schimbarea la Față” (Biserica Greacă), care ne-a adus un cuvânt despre Sfântul Cuvios Paisie Olaru de la Mănăstirea Sihăstria, subliniind puterea rugăciunii de a aduce vindecare.

Răspunsurile la strănă au fost oferite de cântăreți bisericești, elevi de la Seminarul Teologic Ortodox „Sfântul Apostol Andrei”, Galați și credincioși ai parohiei.

La final, toți cei prezenți au primit binecuvântarea mirului din partea a 7 preoți. Mulțumim lui Dumnezeu pentru această zi binecuvântată!”

(Iuliana Sbirnea)

SĂ NE ÎNTREBĂM MEREU: „DACĂ HRISTOS AR FI AICI, LÂNGĂ MINE, OARE CUM M-AȘ COMPORTA?”

„Maică, la ce vă referiți atunci când spuneți „Dumnezeu și eu pe pământ”?

Acest lucru are menirea de **a ne împiedica să cădem în înșelare prin cunoașterea și îndrumarea umană...** Este foarte important. Deoarece puterile întunericului vor trimite întotdeauna aproape de noi persoane care sunt ca niște lupi în blană de oi, după cum spune Domnul: „Și de multe ori, duhurile rele intră în persoanele care ne sunt dragi”.

Când vrăjmașul vede că urmați o cale cu unicul scop de a ajunge pe **calea lui Dumnezeu**, el îi trimite pentru a ne înșela. Persoanele care vă sunt cele mai dragi pot veni și pot face lucruri care nu au nicio legătură cu Adevărul lui Dumnezeu.

Prin această cauză trebuie să vă întrebați mereu: „Dacă Hristos Cel nevăzut ar fi aici, vizibil, cum m-aș comporta? Ce aș face?”. Apoi, ați începe să tremurați atât de tare, încât nu ați mai putea rosti nici măcar un cuvânt!” (Maica Gavrilia. *Asceta iubirii*, Editura Episcopiei Giurgiului, 2014, p. 298)

Parohia Vovidenia

IBAN: RO88RNCB0144166173810001 Cod fiscal: 14142722

Biserica: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, cod poștal: 800009;

Capela mortuară: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24;

Cantina parohială: str. Alex. Ioan Cuza, nr. 31, cod poștal: 800010;

Pentru programări și donații, vă rugăm să vă adresați:

Preot Gabriel-Ioan PELIN: **0 7 5 2 7 2 3 4 5 2**

e-mail : vovidenia@gmail.com; pelin_gabriel@yahoo.com